

[Gert Petersen.]

offentlige projekter dér, hvor arbejdsløsheden er særlig stor. Forligspartiernes nedskæring af anlægsbudgettet med 800 mill. kr. er aldeles uacceptabel.

Hvad skattepolitikken angår, ja, så er der, både fordi skattebyrden er urimeligt stor og på grund af arbejdsløsheden, brug for en nedsættelse af statsskatterne med en halv snes milliarder kroner. Og med den skala, som socialistisk folkeparti havde foreslået, ville det have betydet en årlig statsskat for en gennemsnitlig arbejderindkomst på ca. 65.000 kr. i 1975 på ca. 7.500 kr. Vi har stillet konkrete og realistiske forslag til, hvordan en sådan skattelettelse kunne være finansieret og fortsat kan finansieres, og vi vil i det kommende år vende tilbage til disse forslag.

Hvad de sociale problemer angår, ja, så oplever vi, at i en situation, hvor de sociale problemer skærpes alvorligt på grund af arbejdsløsheden, så vil regeringen forringe den sociale lovgivning både ved direkte nedskæringer på børnetilskud, mejeritilskud osv. og ved administrative forringelser. Her tænker jeg f. eks. på, at man nu vil vanskeliggøre adgangen til at anke i sociale sager — et skridt, som vi vil sætte os meget kraftigt imod.

Der er tværtimod brug for en drastisk nedsættelse af den alder, der giver adgang til folkepension. Vi mener, man bør gå ned til 60 år. Vi er overbevist om, at forholdsvis få vil benytte sig af muligheden, så landet går ikke fallit af den grund, men de, der vil gøre det, vil være folk, der virkelig er slidt op og har behov for overgang til pension, og som ikke først skal igennem ydmygende ansøgninger og hele den bureaukratiske mølle med lægeundersøgelser osv., som tilfældet er ved førtidspension.

Det må også gøres lettere for unge, der først lige er begyndt i arbejdslivet, at opnå arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er netop disse to kategorier, de ældste og de yngste, som rammes hårdest af den massearbejdsløshed, vi nu står over for.

Vi bør have fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste ved arbejdsløshed for almindelige lønmodtagere. Hundre tusinder af mennesker har sat sig for udgifter frem i tiden i tillid til, at samfundet — i overensstemmelse med en målsætningserklæring i

grundloven — havde sikret dem arbejde. Nu skuffes de i deres forventninger, ofte med helt katastrofale følger, og det er ikke deres egen skyld. Derfor kræver vi fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste, og indtil det er gennemført, at det offentlige skrider ind og sikrer, at ingen jages fra hus og hjem på grund af arbejdsløshed.

Man skal ikke komme og fortælle, at det har vi ikke råd til. Det er klart, at det vil koste noget, men det er et spørgsmål om, hvordan man vil prioritere udgifterne: om man vil prioritere sikring af beskæftigelsen, sikring af den enkelte lønmodtager absolut højest. Hvis man vil det, så må der være råd til disse foranstaltninger.

Det klogeste ville naturligvis være, om man gik i gang med at afskaffe selve det kapitalistiske system, som er alle ulykkernes rod. Men det får vi jo hverken den nuværende regering eller det nuværende folketingsflertal med til. Derfor bliver der indtil videre ikke tale om andet end lapperier, og tilmed nogle ganske elendige lapper.

Statsministeren sagde i fjernsynet, at han ikke engang vil overveje en ØD-lovgivning. Nej, det havde jeg heller ikke ventet. Det er egentlig mere mærkværdigt, at her rører vi ved et punkt, hvor statsministeren og hr. Knud Jespersen er enige — så vidt jeg da har forstået det; jeg håber, at den enighed snart må ophøre, ikke ved, at statsministeren skifter mening, men ved at hr. Knud Jespersen skifter mening. For det virkelige svar på den nuværende situation, både den øjeblikkelige krise og de langsigtede skadevirkninger, som strukturen i dette land forvolder, hedder nemlig efter vores opfattelse: industrielt demokrati, økonomisk demokrati og planøkonomi eller styring af kapital og ressourcer.

Vi ved godt, at industrien er ramt af en krise, og at det kniber med at få råd til nye investeringer, men socialistisk folkeparti vil ikke være med til at skaffe midler til nyinvesteringer på kapitalens betingelser, bl. a. gennem den indkomstpolitik, der fables om fra tid til anden. Skal der skaffes midler, og det skal der, så skal det være på deres præmisser, som selv udøver den produktive indsats: arbejderne, teknikerne, funktionærerne. Og her kommer nye ledelses- og ejendomsformer ind i billedet.

For det første demokrati på arbejds-